

LBRIS

We know
books

FOTBAL MINUT **CU** MINUT

OVIDIU BLAG

Prefață	
O carte trăită pe... undele hertziene	7
INTRO	13
ZEII MICROFONULUI	
Ion Ghițulescu , „părintele” emisiunii <i>Fotbal minut cu minut</i>	33
Octavian Vintilă , un muschetar cu numele gravat în istoria jurnalismului din România	64
Teoharie Coca-Cosma , cel care ne-a dat numele	68
Dan Voicilă sau definiția eleganței mai presus de toate	92
Sebastian Domozină , „Marele Ban de Aur” al Craiovei	102
Teodor Mateescu , un senior al Cetății.	
Un istoric în căutarea unui... Herodot al fotbalului	155
Nicolae Secoșan , curajul la pătrat	166
Dan Ștefănescu , doctorul inimilor de microbiști	182
Dumitru Pelican – „O Prepelită, un Șoarece, un Pelican”...	193
Grigore Ilisei , un scriitor la Curtea Regelui Fotbal	203
Ilie Dobre , omul recordurilor mondiale	224
Dan Culicovschi , profesorul indulgent cu fotbaliștii	235
Mircea M. Ionescu , credincios celor două... amante	253
Vasile Arhire : „Emisiunea <i>Fotbal minut cu minut</i> este un loc tainic al sufletului meu”	267
Ștefan Alecsiu , slalom printre amintirile cu Ion Ghițulescu, „Baronul” Dan Voicilă, Nicolae Soare și „Moțul” Florian Pittiș	274
Adrian Fetecău , omul-orchestră: fotbal, tenis, box și... teatru	281
Radu Cosașu , acest etern Belphegor al gazetăriei românești	304
Adrian Soare crede că emisiunea <i>Fotbal minut cu minut</i> nu va apune	312
Florin Cărbăș , omul curajos, asumat, care spune lucrurilor pe nume	318
Adrian Schindarli , cel care mănâncă sportul pe pâine	326
Răzvan Toma , statisticianul nostru cel de toate zilele	333

Mihai Ogrinji: „Minut cu minut, cu noroc și fără”... 339

Gabriel Liviu Balica are pus în ramă un trofeu de suflet:
Premiul „Ion Ghițulescu” 348

Ovidiu Ioanițoaia, jurnalistul complet: performanță în
presa scrisă, televiziune, radio și, acum, online 352

CONDUCĂTORII DE CLUB

Cornel Cacovean, cu milităria dată jos din pod doar cât trebuia 361

Marius Stan, mai mult ca... prefectul 370

Dumitru Dragomir și Mircea Sandu,
foștii „eterni șefi ai fotbalului românesc” 375

Ioan Horoba, umărul pe care se sprijinea Jean Pădureanu 381

ARBITRII

Adrian Porumboiu a arat terenul și ca arbitru, și ca om de afaceri 391

Ion Crăciunescu, fanta de lumină a arbitrajului românesc
în arena internațională 398

JUCĂTORII

Florin Prunea: „Acum avem un fotbal sărac cu patroni bogați” 409

Ionuț Lupescu și familia Maldini, la mondiale din tată în fiu 416

Septimiu Câmpeanu II, cu inima pe vecie bătând pentru „U” Cluj 424

Sorin Cârțu: „Câteodată ne dădeau note mici,
de zici că eram la patinaj artistic” 431

Emil Săndoi: „Cel mai bine m-am înțeles cu Gică Popescu” 443

Ioan Andone, campionul evenimentelor din fotbalul românesc 452

ION GHIȚULESCU, „PĂRINTELE” EMISIUNII *FOTBAL MINUT CU MINUT*

- › a participat la șapte ediții ale Jocurilor Olimpice (1960, 1964, 1972, 1980, 1984, 1992 și 1996) și la trei Campionate Mondiale de fotbal (1966, 1990, 1994);
- › 1951: angajat ca reporter al secției Sport a Radiodifuziunii Române;
- › 1960: a fost numit șeful secției Sport a Radioului;
- › 1990: a fost numit director al Direcției Programe a Radiodifuziunii Române, dar și membru în Consiliul de Administrație, până în 1996.

Și cum altfel să începem povestea poveștilor *Fotbal minut cu minut* decât cu amintirile celui ce-a conceput-o (chiar dacă numele propriu-zis avea să îl dea Teoharie Coca-Cosma, acest lucru fiind subliniat chiar de către Ion Ghițulescu). După spusele sale de la un moment dat, a adunat 1 750 de transmisiuni directe, o cifră absolut halucinantă, greu de imaginat că s-ar putea atinge. Dar dacă trecem dincolo de statistică și ajungem spre suflet, ni se pare incredibil și în același timp sublim să știm că Ion Ghițulescu, venind, de exemplu, la Cluj, să transmită un meci, a fost ovaționat în picioare de tot stadionul. Acest lucru este unul înălțător, un gest care poate spune într-adevăr o poveste condensată în acele câteva secunde. O recunoaștere publică a valorii unui om de presă care și-a făcut treaba perfect.

Spre bucuria noastră, stând de vorbă cu personajele acestei cărți, am mai întâlnit astfel de mărturii conform cărora acest minunat moment li s-a mai întâmplat, din fericire, și altor crainici ai emisiunii *Fotbal minut cu minut*.

„*Fotbal minut cu minut* e o poveste frumoasă, adevărată, un adevărat vârful în materie de creație radiofonică începută în 1964. A fost un început gazetăresc complicat, cu repetiții în gol, pentru a putea fi ascultate doar în Casa Radio, cu eforturi, îndrăznesc să spun, apropiate de vârful tehnicii la acea vreme – prin crearea unei cabine speciale în care se puteau face legături simultane cu 16 puncte din țară, și realizarea unei așa-numite chei de blocaj, prin care reporterii aflați în transmisie erau în legătură cu țara prin circuite, dar se puteau oricând bloca pentru a putea fi auziți de ceilalți. Cei de la tehnic o numeau gulguta.

Una dintre cele mai ascultate emisiuni ale Radioului se difuza atunci când toate meciurile începeau la aceeași oră, autentică oră oficială, și erau ascultate nu numai de cei care erau acasă ori în diverse mijloace de transport, ci și pe stadioane, la tranzistoare, noi fiind taxați la fiecare greșală.

Eu nu am coordonat în permanență emisiunea, ci doar în primii ani (n.r. până în 1971), pentru că, mai târziu, voiam să merg și eu pe stadioane și să transmit meciuri. Prin urmare l-am numit pe Gheorghe Minoiu să facă coordonarea. Și așa a rămas vorba, «Minoiu, ai legătura!»³

Ion Ghițulescu a avut cu adevărat imaginea celui care a putut fi identificat cu a fi părinte al acestei emisiuni, *Fotbal minut cu minut*. Destinul acestui mare om de presă era oarecum predestinat pentru a se ocupa de fotbal dacă privim retrospectiv spre copilăria sa de elev la „Sfântul Sava” și de etern fascinat de personalitatea lui Titus Ozon. Bătând mingea pe maidanul din Obor, îndrăgostit apoi de Unirea

³ Corneliu Filip, *Ion Ghițulescu. Omul de la microfonul radio*, Ed. RAO, 2013. (n.r.)

Tricolor poate și pentru că acolo juca marele Ozon, Ion Ghițulescu a abandonat fotbalul jucat cu mingi de cârpe și carton pentru a se dedica povestirii sportului așa cum milioane de români își amintesc că o făcea: cu pasiune!

Aici, o paranteză se impune și ar merita spuse câteva vorbe despre OMUL care a fost Titus Ozon. Despre fotbal se știe, acesta având un dribling năucitor, execuții fenomenale la poartă și talent înnăscut de golgheter. Iar despre crezul său întru normalitate într-o lume alterată s-au scris mai apoi, când s-a putut, rânduri deosebite:

„Nu mulți sunt cei care mai știu astăzi că Titus Ozon a jucat chiar teatru veritabil. În 1957, fotbalistul era cap de afiș în spectacolul de satiră și umor Bujor al 12-lea, la Teatrul «Constantin Tănase», alături de mari comici ai epocii, precum Antonescu-Cărăbuș sau Puiu Călinescu. Piesa s-a bucurat de un mare succes și puțin a lipsit ca Titus Ozon să-și schimbe meseria. De asemenea, «Nas» a jucat și într-un film artistic de lungmetraj, *Și Ilie face sport* (1955), în regia lui Andrei Călărășu, o comedie despre moravurile sportivilor și ale microbiștilor. Ozon a trecut în lumea celor veșnice la 69 de ani, în 1996, iar începând din 2002, un parc din București, situat lângă Gara Obor, îi poartă numele”⁴.

› 278 de meciuri, în care a marcat 161 de goluri, a jucat Titus Ozon în Divizia A, la Unirea Tricolor (1947), Dinamo (1948-1950, 1952-1954), Dinamo Stalin (numele Brașovului în 1951), Progresul (1954-1958) și Rapid (1959-1964);

› 94 de meciuri în care a marcat 55 de goluri a jucat Titus Ozon la Dinamo (de la care a fost împrumutat,

⁴ „Nas, vrăjitorul din Obor”, articol apărut în *Adevărul*, ediția din 08.11.2011. (n.r.)

disciplinar, un sezon la Dinamo Orașul Stalin - așa se numea pe atunci Brașovul, pentru care a jucat 17 meciuri și a înscris opt goluri);

› 66 de meciuri și 44 de goluri are Titus Ozon pentru Progresul;

› 97 de meciuri cu 33 de goluri are Titus Ozon în tricoul Rapidului;

› 22 de meciuri și șapte goluri are Titus Ozon la echipa națională a României.⁵

Și poate și de aceea, datorită unor calități umane deosebite, Ion Ghițulescu a făcut o adevărată pasiune pentru Ozon. De exemplu, fotbalistul a avut de tras în urma unor gesturi: a trimis mingea printre picioarele unui adversar georgian și atunci a fost acuzat că și-a bătut joc de poporul sovietic. Sau a primit un ceas Pobeda pe care l-a aruncat, constatând că nu e original. Independent, cu principii, Titus Ozon a fost deportat în Deltă, la stuf, de unde a fugit într-o noapte să semneze cu Progresul (pentru că nu îi mai plăcea la Dinamo). Titus Ozon s-a întâlnit cu Gh. Gheorghiu-Dej pe stradă, promițându-i că va ajunge să joace la Rapid...

Mulți îl considerau un rebel pe atunci. Dar acum, dacă vedem în ce vremuri „s-a jucat el de-a rebelul”, parcă îl apreciem de 10 ori mai mult.

Așa înțelegem și mai bine personalitatea lui Ion Ghițulescu, cel care a știut prea bine să își aleagă idolul. Și să practice crăinicia sportivă, încă din 1956, de când era ușor trecut de 25 de ani, ca să o continue apoi o viață întreagă și astfel să încante milioane de ascultători. A performat

⁵ Sursa: Fanatik.ro (n.r.)

la microfon peste 50 de ani, o realizare cu care, dacă ar fi fost să aplice undeva, ar fi ajuns în Cartea Recordurilor.

Ion Ghițulescu, să nu uităm, a fost racordat la prezent până în ultima sa clipă de viață. Trecut de 90 de ani, era activ pe rețelele de socializare, întreținea dialoguri cu fanii sportului românesc, răspundea întrebărilor acestora, acorda interviuri în presa scrisă sau la radio, era atent la tot și la toate, dând impresia că timpul nu a trecut peste el, ci el, Ion Ghițulescu, înmagazinează timp, dându-i valoare sporită.

Corneliu Filip prezintă⁶ mai multe pagini din viața atât de plină a lui Ion Ghițulescu, ajutându-ne să creionăm personalitatea distinctă a celui cu care începem povestea celor care au clădit și consolidat emisiunea *Fotbal minut cu minut*.

Pentru că, dincolo de a fi fost inițiatorul acestei producții radio de succes, Ion Ghițulescu a fost un etalon a ceea ce se poate face la microfon, dincolo de o relatare. El a reușit, cunoscând foarte bine meseria, să creeze emoție. A făcut ca relatările sale să se transforme, multe dintre ele, în adevărate reportaje sportive. În care pretextul, ca să spunem așa, era succesiunea de faze ce se derulau pe teren, dar esența era aceea de a crea emoția descriind și stările sufletești ale protagoniștilor. Intra atât de bine în transmisiunea radiofonică, în acest rol teribil de greu, încât te putea face și pe tine, ascultător, să vezi cu ochii minții nu doar meciul, ci să traversezi stări de bucurie sau tristețe, de reușite sau înfrângeri, să trăiești în minutele acelea cât dura un meci de parcă ai fi trăit ani întregi.

Or, asta nu putea face oricine.

Ion Ghițulescu a avut toate calitățile din lume pentru a performa în media. Posesor al unei voci inconfundabile, cu

⁶ Ion Ghițulescu. *Omul de la microfonul radio*. Ed. RAO, 2013. (n.r.)

LBRIS

We know
books

Dan Vasile

ISTORIA FABULOASĂ A CUPEI MONDIALE

*1001 de fapte unice
despre competiția supremă*

FOTBAL, NU GLUMĂ!	5
ISTORIC	7
TURNEELE FINALE	27
CAMPIONATUL MONDIAL DIN ITALIA (EDIȚIA 1934).....	50
CAMPIONATUL MONDIAL DIN FRANȚA (EDIȚIA 1938).....	61
CAMPIONATUL MONDIAL DIN BRAZILIA (EDIȚIA 1950).....	77
CAMPIONATUL MONDIAL DIN ELVEȚIA (EDIȚIA 1954).....	92
CAMPIONATUL MONDIAL DIN SUECIA (EDIȚIA 1958).....	103
CAMPIONATUL MONDIAL DIN CHILE (EDIȚIA 1962).....	115
CAMPIONATUL MONDIAL DIN ANGLIA (EDIȚIA 1966).....	126
CAMPIONATUL MONDIAL DIN MEXIC (EDIȚIA 1970).....	141
CAMPIONATUL MONDIAL DIN R.F. GERMANIA (EDIȚIA 1974).....	152
CAMPIONATUL MONDIAL DIN ARGENTINA (EDIȚIA 1978).....	166
CAMPIONATUL MONDIAL DIN SPANIA (EDIȚIA 1982).....	175
CAMPIONATUL MONDIAL DIN MEXIC (EDIȚIA 1986).....	186
CAMPIONATUL MONDIAL DIN ITALIA (EDIȚIA 1990).....	201
CAMPIONATUL MONDIAL DIN S.U.A. (EDIȚIA 1994)	214
CAMPIONATUL MONDIAL DIN FRANȚA (EDIȚIA 1998).....	228
CAMPIONATUL MONDIAL DIN COREEA DE SUD ȘI JAPONIA (EDIȚIA 2002) ..	243
CAMPIONATUL MONDIAL DIN GERMANIA (EDIȚIA 2006).....	257
CAMPIONATUL MONDIAL DIN AFRICA DE SUD (EDIȚIA 2010).....	270
CAMPIONATUL MONDIAL DIN BRAZILIA (EDIȚIA 2014).....	289
CAMPIONATUL MONDIAL DIN RUSIA (EDIȚIA 2018).....	293
STATISTICĂ	297
REZULTATE	334
ROMÂNIA LA CAMPIONATUL MONDIAL	372
NOTE	382
BIBLIOGRAFIE	393

CAMPIONATUL MONDIAL DIN ITALIA (EDIȚIA 1934)

Perioada: 27 mai – 10 iunie

Țara gazdă: Italia

Câștigătoare: Italia

Finalistă: Cehoslovacia

Golgheter: Oldřich Nejedlý (Cehoslovacia) – 5 goluri

Balonul de Aur: Giuseppe Meazza (Italia)

Numărul echipelor participante: 16

Debutante: Austria, Cehoslovacia, Egipt, Elveția, Germania, Italia, Olanda, Spania, Suedia, Ungaria

Număr de meciuri: 17

Meciuri încheiate la egalitate: 1

Goluri înscrise: 70

Media de goluri: 4,1

Stadioane: 8

Orașe: 8

Număr de spectatori: 363.000

Media de spectatori: 21.352

România: calificată, eliminată în primul tur, de Cehoslovacia.

Cel mai bun portar: Ricardo Zamora (Spania)

CUPA DIN 1934

Conform principiului „o ediție – un continent”, Cupa Mondială din 1934 trebuia să fie găzduită de Europa. Primul pas pentru îndeplinirea acestui obiectiv a fost făcut la reuniunea de la Nürnberg, acolo fiind formată o comisie organizatorică. Acest grup de lucru va prezenta la proximal Congres al FIFA observații de importanță vitală pentru desfășurarea în condiții bune a celei de-a doua ediții. În primul rând,

s-a stabilit o limită de 16 țări pentru echipele participante la faza finală. Apoi a fost determinat modul în care se vor juca partidele eliminatorii în condițiile înscrierii unui număr mai mare de echipe, iar ultima observație a ținut de distribuirea pe zone geografice a țărilor înscrise, pentru evitarea unor deplasări lungi și costisitoare în preliminarii.

La 22 mai 1931, Congresul FIFA s-a reunit în Berlin. Principalele observații ale comisiei organizatorice au fost aprobate. Spania și Ungaria și-au prezentat candidaturile pentru găzduirea Cupei Mondiale. Un an mai târziu, Federația austriacă a propus ca dată pentru următorul turneu final anul 1936. Propunerea a fost însă refuzată. Spania și Ungaria au renunțat la candidaturile lor, iar Italia și Suedia au fost țările care și-au disputat organizarea ediției din 1934. Dezbaterile au dat câștig de cauză Italiei. Reprezentantul italian a solicitat o confirmare a deciziei. La Congresul de la Stockholm, în 8 octombrie 1932, s-a confirmat: Campionatul Mondial din 1934 se va juca pe terenurile italiene. Termenul maxim de înscriere al echipelor a fost fixat pentru ziua de 28 februarie 1933.

La data încheierii înscrierilor, totalul a fost de 27 de țări care doreau să participe la Mondial. După scurgerea termenului fixat au mai existat solicitări (Argentina, Bulgaria, Grecia, Palestina și Peru), iar numărul țărilor înscrise a crescut la 32. Chile, Peru și Turcia s-au retras după ce se stabiliseră grupele preliminare, însă, după anemica participare din 1930, numărul țărilor care își manifestaseră interesul pentru noua ediție întrecea toate așteptările. Absențele de marcă ale turneului din 1934 au fost Anglia – aflată mereu în conflict cu FIFA – și campioana mondială, Uruguay.

PRIMELE PRELIMINARII

A fost prima ediție la care s-au organizat preliminarii. Primul meci din această fază s-a disputat în ziua de 11 iunie 1933, la Stockholm, între selecționatele Suediei și Estoniei. Suedezii au învins cu 6-2.

În calificările europene au fost înscrise 21 de echipe, împărțite în opt grupe. Turcia a fost plasată în grupa asiatică, împreună cu Egipt și o selecționată a Palestinei, teritoriu aflat, în acel moment, sub protectorat britanic. Această selecționată, compusă din jucători britanici, evrei și un singur fotbalist arab, poate fi socotită ca prima reprezentantă a Asiei în

calificările Campionatului Mondial. **LEBIS** We know

În 1934 a fost și singura dată când țara organizatoare a jucat în preliminarii. A fost o situație care, probabil, a dat ceva emoții organizatorilor. Gândiți-vă cum ar fi arătat o ediție de Cupă Mondială fără țara gazdă printre participante? Italia a fost repartizată în grupa a 3-a europeană, alături de Grecia. După o victorie a *Squadrei Azzura* în meciul tur, cu 4-0, grecii s-au retras din preliminarii.

„COPPA DEL DUCE”

Benito Mussolini, conducătorul Italiei fasciste, și-a dorit cu ardoare să organizeze ediția din 1934 a Cupei Mondiale. *Il Duce* știa că sportul poate fi folosit ca un excelent instrument de propagandă. Pentru a-și atinge scopul, Mussolini a împânzit țara cu stadioane moderne și, atunci când a simțit că FIFA ezită, a adus în discuție chiar finanțarea, de către statul pe care îl conducea cu mână de fier, a întregii competiții. Pe de altă parte, după „prima aventură mondială”, cea din 1930, chiar și pentru visătorul Jules Rimet a devenit clar că o competiție de talia Cupei Mondiale nu mai putea fi organizată într-un singur oraș și fără resurse substanțiale. Cu patru ani în urmă, Uruguay plătise cheltuielile participanților și tot reușise să păstreze un profit confortabil, dar ștacheta se înălțase. Reprezentantul Federației italiene a asigurat FIFA că țara sa este capabilă să susțină întreaga „povară” financiară a organizării unui asemenea eveniment, aruncând în luptă și argumentul infrastructurii: seria impresionantă de stadioane construite sau renovate complet în perioada 1927-1932. La Congresul Federației Internaționale, de la Stockholm, în 1932, Suedia, cealaltă țară care candida pentru organizarea ediției secunde a Mondialului, s-a retras din cursă, iar Italia a primit ceea ce-și dorea. La turneul final, *Squadra Azzura*, cu un 11 redutabil, e adevărat, a cucerit în cele din urmă trofeul. Împinsă, uneori, de la spate de „cavaleri ai fluierului” precum René Mercet și Ivan Eklind, echipa lui Vittorio Pozzo a primit, după finală, două trofee: unul, pe care îl știm, a fost „Zeița de Aur”, opera lui Abel Lafleur, celălalt, mai puțin cunoscut, a fost un trofeu comandat special de Mussolini pentru acest turneu. Era o adevărată operă de artă, acoperită cu pietre prețioase, și de șase ori mai mare decât trofeul Cupei Mondiale. I s-a spus „Coppa del Duce” și reprezenta simbolul grandorii aceluia adevărat „imperiu fascist”, care era Italia anilor interbelici.

Cea mai importantă arenă a ediției din 1934 a fost *Stadio del Partito Nazionale Fascista (P.N.F.)*, din Roma, locul unde s-a disputat finala competiției, semifinala dintre Cehoslovacia și Germania, precum și partida din optimi a Italiei cu Statele Unite. Construit în 1911, sub numele de *Stadio Nazionale*, și renovat în 1927, când a primit și numele sub care a rămas cunoscut până spre sfârșitul războiului, *Stadio P.N.F.* a fost primul stadion european care a găzduit o finală de Cupă Mondială. În 1953 s-a ordonat închiderea arenei, iar demolarea a venit patru ani mai târziu, în iulie 1957.

Stadio Littoriale, din Bologna, fusese construit în 1927 și era unul dintre cele mai moderne stadioane din Italia și din Europa. Aici s-au disputat două dintre meciurile turneului final. Numele actual al arenei este *Stadio Renato Dall'Ara*, amintind de unul dintre foștii președinți ai clubului Bologna FC.

În 1931, fusese inaugurat la Florența *Stadio Giovanni Berta*, cunoscut astăzi sub numele *Stadio Comunale Artemio Franchi*. Prima denumire a stadionului, pe care s-au desfășurat trei partide de la turneul final din 1934, provenea de la Giovanni Berta, un tânăr fascist ucis de către comuniștii italieni într-o încăierare și proclamat erou de propaganda lui Mussolini.

Genova participa la efortul susținut al Italiei, acela de a găzdui în condiții foarte bune a doua ediție din istorie a Mondialului, cu *Stadio Comunale Luigi Ferraris*, fost *Marassi*, dar botezat în 1933, după 22 de ani de existență, cu numele unui fost fotbalist al echipei Genoa 1893, căzut la datorie, pe front, în Primul Război Mondial. Pe arena cu o capacitate de 30.000 de spectatori s-a jucat un singur meci la Mondialul din 1934.

San Siro, din Milano, era un stadion inaugurat în 1926, unde organizatorii turneului final au programat trei partide: o optimă de finală, un sfert de finală și semifinala Italia – Austria.

La Napoli s-au jucat două partide, inclusiv finala mică pentru locul 3, pe un stadion construit în 1930, *Stadio Giorgio Ascarelli*. Renovat înaintea turneului final pentru a-i crește capacitatea la 40.000 de locuri, stadionul a fost rebotezat *Stadio Partenopeo* de către fasciști, la presiunile germanilor, pentru că Ascarelli, primul președinte al clubului

Napoli, avea origini evreiești. Arena a fost rasă de pe suprafața pământului de bombardamentele aliate din 1942.

Dacă la Bologna aveam *Stadio Littoriale*, la Triest fusese inaugurat, în 1932, *Stadio Littorio*, locul unde România a disputat singurul său meci la Cupa Mondială din 1934, 1-2 cu echipa Cehoslovaciei. Mai târziu, arena a primit numele unuia dintre fotbalisții lui Torino dispăruți în tragedia aviatică de la Superga, Giuseppe Grezar.

Construită între 1932 și 1933, inaugurată la 14 mai 1933 și botezată *Stadio Benito Mussolini*, după numele conducătorului Italiei fasciste, la ora disputării Campionatului Mondial arena din Torino era cea mai nouă și cea mai modernă din întreaga Europă. Aici s-au jucat două meciuri, unul în optimi, altul în sferturile de finală. După război a fost denumită *Stadio Comunale*, pentru ca, începând cu anul 2006, să devină *Stadio Olimpico*.

„ORIUNDI”

În anii 1920 și 1930, italienii au descoperit o nouă sursă de jucători pe care îi puteau naturaliza. Era vorba despre urmașii emigranților din peninsula, stabiliți, mai ales, în țările Americii de Sud. În Italia li s-a spus „oriundo”, iar *Squadra Azzura* și cluburile din „Cizmă” au importat zeci de astfel de jucători, cu origini italiene. Naționala pregătită de Vittorio Pozzo pentru Mondialul din 1934 nu putea face excepție. Alături de italienii născuți la Milano sau Roma, printre cei 22 de jucători selecționați se aflau patru argentinieni și un brazilian. Cel mai important dintre ei era Luis Monti, finalist al Cupei Mondiale cu Argentina, în 1930, și jucător la Juventus Torino începând cu anul 1931. Monti era un jucător nemilos cu atacanți adversi, recunoscut pentru tackling-urile sale dure, dar, în același timp, era un extraordinar pasator, adevărată plăcă turnantă la mijlocul echipei. După finala din 1934, Luis Monti a rămas singurul jucător din lume care a jucat două finale de Campionat Mondial cu două echipe diferite: a pierdut în 1930, dar a câștigat în 1934. Alături de Monti se mai afla un alt fost finalist al ediției din 1930, argentinianul Attilio Demaría, sau Demaría I, cum era el cunoscut în Italia. Tot din Argentina veneau Raimundo Orsi și „*il Corsaro Nero*” Enrique Guaita, iar Anfilogino Guarisi era un brazilian care, din cauza unor conflicte din sânul Confederației braziliene, nu fusese selecționat pentru *Seleção* în